

Spomini na otročja leta.

Ko smo bili še mi otroci, kakor ste vi zdaj, baš tako smo radi skakljali po polji, ko je bilo žito požeto in spravljeno v skednje. Kako veselo smo plezali dečki na jablane, odtergovali smo rudeča jabolka in je nabirali v košare. Vsega tega se še tako živo spominjam, kakor bi hodil še zdaj z vami po sternih in pobiral klasovje, ki za ženjicami ostaja. In koliko veselja so imeli naši stariši, ko smo jim otroci prinesli po sternih nabrano klasovje, ki je bilo z nežnimi rokami povezano v snopke, ter je podarili očetu ali materi. To bode še delaven in priden človek enkrat“ rekel je oče in poljubil sinka na čelo, in „kako marljiva deklica si ti“ dejala je mati, poljubivši svojo hčerko na rudeči, nedolžnici.

Največje moje veselje pa je bilo, kedar sem šel se sosedovim Matičkom v gozd suhljád nabirat, ali pa v jeseni na njivo, ko so naši korun izkopávali. Kraj njive zakurila sva ogenj in pekla korun, da je bilo veselje. Pa ni treba misliti, da sva gasamasnedla; dala sva ga tudi svojim tovarišem, kedar somemoprišli, in nas



prosili korunove pečenke. Kramarjeva Bárica in njena sestra Mág-dica še zdaj dobro vesti, kolikopot sta dobili pečenega koruna, kedar sta šli iz gozda domov, ter sta prišli mimo najinega ognja. Še celó gospod učitelj moral je pečeni korun pokusiti, ako je po naključji na njivo prišel. To se vé, da sva njemu najboljšega izbrala.

In kako prijetno je bilo na paši, ko sva z Matičkom ovce pasla, kakor nekdaj kralj David, ter si veselo na piščel piskala. Še prijetnejše pa je bilo, ko smo vsi otroci iz vasi igrali pod veliko staro lipo na zelenej trati, ali pa sedeli pred hišo na klopi in si pripovedovali vsakojake lepe in kratkočasne pripovedke.

Dà, dà, bili smo enkrat tudi mi srečni, kakor ste vi zdaj, ljubi otroci. Ali ti časi, mili Bog, so nam minuli.

Dokler življenja bode tolkla žila
Spominjal se te bom, mladost premila!